

ע"פ 24020/11/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי נצרת

ע"פ 24020-11-17

כבוד סגנית הנשיא, השופטת אסתר הלמן - אב"ד כבוד השופטת יפעת שיטרית כבוד השופט
סאאב דבור
המערער
פלוני

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (כב' השופטת

דלית שרון גרין) בת"פ 45260-10-14

נוכחים: בשם המערער: עו"ד גבי שמואלי

בשם המשיבה: עו"ד איילת פלניצקי

המערער בעצמו

פסק דין

השופט סאאב דבור:

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת (כב' השופטת דלית שרון גרין) בת"פ 45260-10-14. הערעור מתייחס, הן להכרעת הדין (נושאת תאריך 25.05.17, החובקת בתוכה גם החלטה אודות טענת "הגנה מן הצדק") והן לגזר הדין, כפי שניתן ביום 26.09.17.

עובדות כתב האישום והעבירה המיוחסת למערער

2. מעובדות כתב האישום עולה, כי בתאריך 11.8.14 סמוך לשעה 20.00, הגיע המערער לביתה של הגב' ל.ל. (להלן: "המתלוננת"), שהייתה בעבר בת זוגו של המערער. המתלוננת הכניסה את המערער לביתה כדי שימסור חפצים לבתם המשותפת, אך המערער פנה לבן זוגה הנוכחי של המתלוננת, מר

ש.נ. (להלן: "המתלונן"), ובין השניים התפתח דין ודברים, במהלכו הכה המערער את המתלונן באגרופים בפניו וקרע את חולצתו. מעשיו של המערער גרמו למתלונן - המטומה מתחת לעינו השמאלית, נפיחות בשפה העליונה ושריטה בכתפו הימנית.

3. בהינתן מסד עובדתי זה, יוחסה למערער עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** - מכוח הוראת סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ההליכים בבית המשפט קמא

4. בפני בית המשפט קמא, כפר המערער באחריותו לביצוע מעשה העבירה וטען להגנתו, כי - אמנם, הוא היה במקום ובזמן הרלוונטיים, כפי הנקוב בעובדות כתב האישום, אולם, המתלונן הוא זה שתקף אותו באמצעות אגרופים, ואף הפילו לכיוון המדרגות, כאשר פועלו של המערער בא לידי ביטוי באקט של הגנה מפני מעשה התקיפה של המתלונן.

המערער לא התכחש לחבלות שנגרמו למתלונן. יחד עם זאת, הוסיף וטען, כי לא הוא גרם להן, וכי הוא עצמו נחבל.

עוד, העלה המערער טענה מקדמית בדבר הגנה מן הצדק, לגביה הסכים, כי - זו תידון ותוכרע במסגרת הכרעת הדין.

5. לאחר שנזקק לכל העדויות והראיות שבתיק, בית המשפט קמא הוציא מתחת ידו הכרעת דין מנומקת לפיה - הוא הרשיע את המערער בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, תוך דחיית ההטענה בדבר "הגנה מן הצדק". בהמשך, נגזר דינו של המערער והושתו עליו עונשים אלה:

1. מאסר על תנאי לתקופה של ששה חודשים והתנאי שלא יעבור כל עבירת אלימות פיזית במשך 3 שנים;

2. פיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪;

3. קנס על סך 2,000 ₪.

נימוקי הכרעת הדין של בית המשפט קמא

6. כאמור לעיל, בפני בית המשפט קמא נפרסו ראיות הצדדים. סופו של יום, בהכרעת דין מנומקת מיום 25.05.17, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום תוך דחיית

טענתו בדבר הגנה מן הצדק.

7. בהכרעת הדין, עמד בית המשפט קמא על מגוון העדויות אשר נשמעו בפניו. כמו כן, הוא בחן את המוצגים אשר הוגשו לתיק בית המשפט ולאחר שקלא וטריא ועל רקע התרשמותו הישירה מהעדים אשר העידו בפניו, מצא לאמץ את עדויות התביעה ולהעדיף על פני אלו של ההגנה.

8. בית המשפט קמא התרשם מאמינותו של המתלונן. כפי קביעותיו של בית המשפט קמא, עדותו של המתלונן שיקפה את ההתרחשויות כהווייתן ללא כחל ושרק. תיאוריו היו מידתיים והוא תיאר את חלקו של המערער בדיוק כפי שאירע בפועל, ללא כל נטייה להקצין ו/או להעליל על המערער. תיאוריו היו עקביים, רציפים ובהירים, אף במהלך חקירתו הנגדית הארוכה. אמנם, בעדותו של המערער נמצאו אי אלו אי-דיוקים, אך - ענין לנו בסתירות שוליות שאינן פנימיות ו/או ממשיות. בנוסף, עדותו עולה בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת ועם הממצאים האובייקטיביים האחרים הקיימים בחומר החקירה.

סופו של יום, בית המשפט קמא, התרשם ממהימנות העד והעניק לעדותו את מלוא המשקל הראייתי וקבע, על סמך דבריו, כי האירועים, מושא כתב האישום, התרחשו באופן שתואר על ידו.

באשר לטענה לגבי קיומה של היכרות קודמת בין המתלונן לשוטר מ' וניגוד עניינים ופגם בהליך בהקשר זה, המתלונן סיפר אודות היכרות זו, ומעדותו עולה, כי אין בין השניים חברות הדוקה/ממשית ו/או היכרות עמוקה.

בית המשפט קמא היה ער לטיב היחסים הקיימים בין הדמויות השונות המעורבות בסיפור המעשה ואף הזהיר את עצמו, כי "המשולש הרומנטי" העומד בבסיס האירוע דכאן מצריך תשומת לב מיוחדת ודקדקנית בטרם קביעת ממצאי-עובדה. (ראה סעיף 8 להכרעת הדין).

9. כך גם ביחס לעדותה של המתלוננת. בית המשפט קמא, קבע, כי זו האחרונה הותירה רושם אמין, בצינו, כי, היא נפרדה מהמערער על רקע אלימות פיזית ונפשית קודמת כלפיה וכי - היא סיפרה את השתלשלות האירוע באותו ערב, תוך שהיא נצמדת לאמת באופן דווקני; כל זאת חרף הטראומה שהותיר בה אותו אירוע קודם. בית המשפט קמא הוסיף וקבע, כי המתלוננת דייקה בדבריה, ולא העצימה את חלקו של המערער בשום שלב. בניגוד לטענות ההגנה, בית המשפט קמא לא גילה סתירות מהותיות לאורך חקירתה הנגדית הארוכה של המתלוננת. לצד אי דיוקים קלים, שהם תולדה טבעית לכל עדות ביחס לאירוע טראומטי (שהתרחש שנתיים עובר לעדות) המתלוננת עמדה באופן איתן ויציב מאחורי דבריה. עוד נקבע, כי גרסתה חופפת את גרסת המתלונן (בשינויים המחויבים הנובעים מזווית הראיה השונה של כל עד ועד) ומשתלבת עמה באופן המחזק את שתיהן. (סעיף 12 להכרעת הדין)

10. בית המשפט קמא, התייחס גם לעדותו של רס"ר מגיד עראידה וקיבל את הדו"ח אשר הוגש מטעמו (מוצג ת/13) כמשקף נכונה את התרשמותו, את העובדה שהמתלונן מסר לו את הדברים שנרשמו בדו"ח, ואת קיומן של החבלות בהן הבחין על פני המתלונן.

11. באשר לעדותו של השוטר רס"מ מ', ששימש כאחראי על ניהול החקירה והוא זה אשר גבה את הודעות הצדדים וערך את דו"ח העימות בין המתלונן למערער, בית המשפט קמא, קבע, כי השוטר היה שרוי במצב של ניגוד עניינים עת טיפל בהליך החקירה, שעה שבינו לבין המתלונן קיימת היכרות ידיונית קודמת. כאן המקום לציין, כי השוטר מ' נידון לנזיפה (במסגרת הליך משמעת שהתקיים נגדו) בגין פועלו זה. יחד עם זאת, בחינה, בדיעבד, של פעולותיו, במסגרת הליך החקירה, לימדה - כי ביצע כראוי את תפקידו ואת הפעולות הנדרשות לצורך חקירת האירוע. ההחלטה בדבר מעצרו של המערער וההחלטה לשחררו התקבלו על ידי הקצין הממונה בתחנה או על ידי בית המשפט, ולא על ידי השוטר מ'. כך גם, לשוטר מ' לא הייתה כל השפעה על ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום.

בית המשפט קמא, לא התרשם, כי תוכן ההודעות שנגבו הושפע באופן מהותי מניגוד העניינים בו היו מצוי השוטר. להתרשמותו, כל חוקר תורן סביר, היה מבצע את הפעולות שבוצעו על ידי השוטר מ', ואף, באופן דומה. מרבית הראיות שנשקלו במסגרת הכרעת הדין, הן עצמאיות ונפרדות מהסיטואציה נשוא ניגוד העניינים (סעיף 22 להכרעת הדין).

עוד קבע בית המשפט קמא, כי לא הונחה לפניו תשתית עובדתית לביסוס טענת קונספירציה בין השוטר לבין רשות התביעה וממילא לא הוכחה כזו. לפיכך, ובהינתן חזקת התקינות, לא נמצא כל קשר שנרקם בין השוטר הנ"ל לבין יחידת התביעות, אם זה בנוגע להגשת כתב האישום ואם זה ביחס למועד הגשתו.

12. לעומת עדויות עדי התביעה שהיו אמינות ומהימנות על בית המשפט קמא, עדותו של המערער, הותירה רושם בלתי אמיין. כפי קביעת בית המשפט קמא, עדותו התאפיינה בסתירות פנימיות וחיצוניות, לא אחת התחמק ממתן תשובות, מסר תשובות חסרות הגיון פנימי או כאלה שאינן מתיישבות עם ההיגיון הבריא והשכל הישר והעלה גרסאות כבושות. בית המשפט קמא פירט בהרחבה, במסגרת הכרעת דינו, את הסתירות וחוסר ההיגיון, כפי שצצו ובלטו במהלך עדותו של המערער. נוכח כל אלה, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי אין לסמוך על עדותו הבלתי מהימנה של המערער ואין לבסס עליה ממצאי-עובדה.

13. כך גם ביחס לעדותו של עד ההגנה, אביו של המערער. בית המשפט קמא, העניק לאותה עדות משקל אפסי - זאת על רקע סתירות בין דברי העד לבין דברי המערער עצמו, במספר נקודות מהותיות ואף סתירות שנתגלעו בין עדותו של העד לבין ראיות אובייקטיביות אחרות.

14. מכאן, קבע בית המשפט קמא, כי המשיבה הרימה את הנטל המוטל עליה והוכיחה מעבר לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום.

15. בשלב שלאחר מכן, בחן בית המשפט קמא את הטענה בדבר "הגנה מן הצדק" אותה העלה המערער ומצא, לאחר בדיקת טענות הצדדים, כי אין מקום לקבל את הטענה. בית המשפט קמא דן בטענה בהתאם לכללים אשר נקבעו בפסיקה בע"פ 3737/97 **יפת נ' מדינת ישראל** ועל פי המבחן התלת

שלבי אשר נקבע בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ (להלן: "פרשת בורוביץ").

16. בשלב הראשון, קבע בית המשפט קמא, שאין חולק, כי השוטר פעל במצב של ניגוד עניינים וראוי היה, כי שוטר אחר יטפל בתיק. בכך נפל פגם בהליך שננקט בעניינו של המערער ועוצמתו של הפגם אינה מבוטלת.

17. בשלב השני, בחן בית המשפט קמא - אם יש בקיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגמים, משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. תשובתו לכך הייתה שלילית; את זאת הוא קבע לאחר בחינת הקריטריונים אשר נקבעו בפרשת הורוביץ. ויודגש, בית המשפט קמא בחן את חומרת העבירה וקבע, כי ענין לנו בעבירה חמורה שעניינה - תקיפה הגורמת חבלה של ממש, על רקע "משולש רומנטי" שמגביר את המסוכנות הגלומה בעבירה עצמה.

מעבר לכך, עוצמת הראיות שהוכחו מבססת את אשמתו של המערער. ראיות אלו כוללות את עדויותיהם האמינות של המתלוננים, לעומת עדויות ההגנה, אשר נדחו, על רקע היותן בלתי מהימנות. עוד, נתקבלו ראיות רלבנטיות וחשובות הנוגעות לשלב שקדם לתחילת מעורבותו של השוטר בחקירה, כך שברור, כי אין כל נגיעה ו/או חפיפה בין ראיות אלו לבין מצב ניגוד-העניינים בו היה שרוי השוטר. קיומן של ראיות אלו, הינו עצמאי ואינו מושפע כלל מכל פגם ו/או ראיה אחרת.

הוסף לכך, לא נפגעה יכולתו של המערער להתגונן. פעולות החקירה שביצע השוטר, חרף ניגוד העניינים במסגרתו פעל, היו פעולות חקירה מקובלות וסבירות, הכול כפי המפורט בהכרעת הדין.

יתר על כן, בית המשפט קמא הוסיף ובדק את מידת האשם הרובץ על הרשות. בהקשר זה קבע, כי מידת אשמו של השוטר הינה מלאה. הוא שגה שגיאה מהותית, אם כי לא הוכח, כי עשה זאת מתוך כוונת זדון. יחד עם זאת, כתב האישום הוגש לבית המשפט על ידי רשות אחרת, נקיה מכל רבב ולא הונחה לפני בית המשפט קמא ולו תשתית עובדתית ראשונית בדבר קונספירציה כלשהי שנרקמה, כביכול, בין השוטר לבין היחידה התובעת.

18. בהינתן האמור, קבע בית המשפט קמא, כי המערער לא צלח את השלב השני ומכאן, הוא לא נדרש לבחינת השלב השלישי, לפיו, יש לבחון, אם ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים יותר מאשר ביטול כתב האישום.

19. בית המשפט קמא, הוסיף והתייחס לטענות מספר אשר הועלו על ידי המערער ודחה אותן.

גזר דינו של בית המשפט קמא

20. לאחר שבית המשפט קמא נדרש לטענות הצדדים, ומאחר והמשיבה לא עתרה להשתת עונש של מאסר בפועל, נקבע מתחם עונש הכולל קנס הנע בין 0 - לבין 3,000 ₪ ומתחם פיצוי הנע בין 500 - ל 3,500 ₪.

21. בבחינת העונש המתאים למערער, לקח בית המשפט קמא במניין שיקוליו את הטענה בדבר הגנה מן הצדק, כשיקול לקולא, וזאת על-אף שדחה אותה בשלב המקדים בנוגע להכרעת הדין. עוד, התייחס בית המשפט קמא לעברו הפלילי של המערער, כאשר ביחס לעבירות אשר התיישנו, לא ניתן להן משקל וזאת בשונה מההרשעה האחרונה משנת 2014, בגין מעשה אלימות כלפי המתלוננת. עוד, עמד בית המשפט קמא על העובדה, כי המערער בחר לנהל את משפטו עד תום ומשכך אינו נחשב כמי שחסך זמן שיפוטי יקר ו/או הודה ולקח אחריות על מעשיו. הנה כי כן, המערער עמד על כפירתו, לא הביע חרטה ולא הפגין אמפטיה כלפי המתלונן.

במצב דברים זה, ובהעדר תסקיר מטעם שירות המבחן ובהינתן ההרשעה האחרונה, כפי העולה מעברו הפלילי של המערער, מצא בית המשפט קמא, להטיל על המערער עונש בדמות מאסר הצופה פני עתיד ולצדו עונשים כספיים.

22. בית המשפט קמא, התייחס אף לטענת ההגנה באשר למעשה ה"בגידה" לכאורה ואשר מצדיקה, כביכול, הימנעות מהטלת פיצוי, ודחה אותה. כך גם ביחס לטענות נוספות אותן העלה המערער בנוגע מצבו הכלכלי הקשה ופיטוריו ממקום עבודתו כאשר, לשיטתו, הוא פוטר בעקבות מעצרו. בית המשפט קמא דחה את הטענות מאחר ואלו לא הוכחו ולא נתמכו באסמכתאות.

הודעת הערעור ונימוקה

23. בהודעת ערעור מפורטת, שטח המערער את שלל טיעוניו כאשר בפיו שלוש טענות מרכזיות. **ראשית**, טעה בית המשפט קמא עת דחה את טענת ההגנה מן הצדק, על-אף שמצא, כי נפל פגם בהליך שננקט בעניינו של המערער וכי עוצמתו של הפגם אינה מבטלת. בנוסף, שגה בית המשפט קמא משלא ייחס משקל ראוי ליתר מחדלי החקירה החמורים. **שנית**, שגה בית המשפט קמא במשקל ובמהימנות שהעניק לעדויות המשיבה חרף הכשלים והסתירות הרבות שצצו בין העדויות לבין עצמן וכן בין לבין הגרסה הרלבנטית כפי שנמסרה במשטרה. **שלישית**, נוכח הכשלים החמורים בתיק החקירה, מן הראוי היה לפסול את הראיות שנגבו בעקבותיהם, זאת מתוקף דוקטרינת הפסילה הפסיקתית ולכל הפחות לקבוע, כי משקל הראיות שנגבו הוא אפסי.

24. לטענת המערער, כתב האישום הוגש בעקבות מסכת אירועים מצערת אשר הובילה להצגת מצג שווא בפני רשויות אכיפת החוק וגם בפני בית המשפט באופן הגורם למערער עיוות דין משווע. לגרסת המערער, הוא אכן הגיע לביתה של גרושתו, כשהוא מצויד בשקית מלאה חפצים השייכים לבתם המשותפת וזאת לבקשתה של המתלוננת. המתלוננת היא זו אשר התקשרה אליו והשניים שוחחו. בין

המערער למתלוננת היו יחסים מורכבים, כאשר שניהם היו מצויים בהליכי שיקום התא המשפחתי. משהגיע המערער לדירתה, המתלוננת פתחה לו את הדלת והחלו מדברים ברומנית. אז, החל המתלונן להתערב בשיחה. משביקש המערער ממנו שיניח להם, הוא קפץ על המערער והכה אותו באגרופים, קרע את חולצתו וגרם לו חבלות של ממש.

25. ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום נגד המערער (ולא כנגד המתלונן) הינה תולדה של מצב דברים מקרי שנעוץ כל כולו בהיכרותו של המתלונן עם השוטר מ', אשר החליט לקחת את החוק לידי ו לנווט את החקירה, כך שמלכתחילה מר ש.נ. נחקר כמתלונן ואילו המערער - נחקר כחשוד. בעשותו כן, סתם השוטר את הגולל על גילוי האמת ועל עשיית צדק והחטיא את מטרות ההליך הפלילי.

26. תלונה ביחס להתנהלותו של השוטר מ' הוגשה לפרקליטות המדינה, כאשר המחלקה לחקירות שוטרים החליטה שלא לפתוח בחקירה כנגד השוטר (על החלטה זו הוגש ערעור אשר טרם הוכרע). עם זאת, הוחלט להעביר את התלונה לטיפול המחלקה לפניות הציבור שמצאה, כי השוטר מ', עת גבה את כלל הראיות בתיק, פעל בניגוד עניינים ובניגוד לחוק.

27. לאור האמור, הגיש המערער לבית משפט קמא בקשה לביטול כתב האישום בטענה של "הגנה מן הצדק"; טענה אשר נדחתה על ידי בית המשפט במסגרת הכרעת הדין.

28. לגישת המערער, טעה בית המשפט קמא עת דחה את טענת ההגנה מן הצדק חרף הקביעה לפיה - נפל פגם בהליך בעניינו של המערער. פגם זה, הבא לידי ביטוי בעצם ניהול הליך חקירה על-ידי חוקר שהוא ידיו של המתלונן, הינו בעל עוצמה והשפעה על כל ההליך הפלילי (עמ' 117 לגזר הדין). יתרה מזו, קיימים עוד מחדלים שהיה אף בהם כדי להוביל לזיכויו של המערער.

29. שגה בית המשפט קמא, משלא נתן משקל ראוי הן לכשלים הרבים שאפיינו וליוו את גביית שלל הראיות בתיק והן לקביעת המחלקה לחקירות שוטרים, ממנה עולה, כי - החקירה התנהלה בניגוד עניינים. מלבד זאת, לא ניתן להתעלם ממחדלי חקירה נוספים.

30. טעה בית המשפט קמא משלא ייחס משקל לסתירות הרבות הקיימות בין עדויות עדי המשיבה לבין עצמם ומשביכר גרסתם, מלאת הסתירות, על גרסת המערער.

31. בפרק א' להודעת הערעור, כלל המערער רקע עובדתי באשר למערכת היחסים בינו לבין המתלוננת וכן, פירט את תשובתו לכתב האישום והסבריו באשר לשרשרת ההתרחשויות נשוא אותו אירוע העומד בבסיס כתב האישום מושא ההליכים כאן. כן, הוא התייחס ליחס "העוין" של החוקר מ' כלפיו. לדידו, כתב האישום, רובו ככולו, מטעה ומוטעה ומציג את סיפור המעשה באופן הפוך, כאילו המערער הוא התוקף והמתלונן הוא הקורבן, כל זאת, כאשר בפועל, המערער הוא קורבן למעלליו של המתלונן.

32. בהמשך, שב וחידד המערער את הטענה בדבר מחדלי חקירה, את הטענות המקדמיות ובכלל זה, הבקשה לביטול כתב האישום מכוח הגנה מן הצדק. לטענתו, מדובר בניגוד עניינים מובהק. השוטר מ', המצוי ביחסי חברות טובה עם המתלונן, הוא זה אשר ביצע את פעולות החקירה כולן; את זאת הוא עשה מתוקף אותה "קרבה" ויחסי חברות.

בהקשר זה, אף הפנה המערער להוראות פקודת משטרת ישראל, שעוסקת בניגוד עניינים במילוי תפקיד, כאשר לידו, בעניינו, החוקר מ' חרג באופן כה קיצוני מהוראות הפקודה עד שיש חשש שסוכלו מטרותיה ונרמסה עד דק מראית פני הצדק.

33. המערער סבל מיחס משפיל מצד הרשויות שאמורות להיות אמונות על אכיפת החוק ולהגן עליו. הוא גם הושם במעצר והוגש נגדו כתב אישום, על לא עוול בכפו ומתוקף הידידות הקיימת בין הגורם האמון על אכיפת החוק לבין המתלונן. הותרת הכרעת הדין, הנותנת גושפנקא להתנהלות חמורה מעין זו תהא בבחינת הוספת חטא על פשע ומשכך, מן הראוי לזכות את המערער מכל אשמה.

34. המערער עמד על העקרונות של דוקטרינת ההגנה מן הצדק ופסע במתווה אשר נקבע בהלכת בורוביץ. כפי דבריו, במקרה עסקינן, נפלו פגמים חמורים בהליכי החקירה, כך שקיום ההליך הפלילי, חרף פגמים אלו, יש בו משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. הוסיף המערער וטען, כי הנסיבות שהובילו להגשת כתב האישום הן כה שערורייתיות עד שנראה, כי ההחלטה להעמיד את המערער לדין אכן חרגה ממתחם הסבירות. יתרה מכך, במקרה כגון דא, אין לתת משקל לראיות שנגבו מתוקף ניגוד-העניינים בו היה מצוי השוטר מ', וזאת לאור הפגמים החמורים שנפלו בהליך החקירה.

35. טענה נוספת באמתחתו של המערער, הינה, כי מן הראוי היה לפסול את קבילותן של כלל הראיות מאחר ונגבו בניגוד עניינים מובהק וזאת בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית. לא זו אף זו, ככל שלא נפסלה קבילותן, מן הראוי היה ליתן להן משקל אפסי שכן, לנוכח הנסיבות בהן נגבו, ברי, כי - מהימנותן, אמינותן והמסקנות העולות מהן מוטלות כולן בספק ועל כן, אין בכוחן לספק את רף ההרשעה הנדרש במשפט הפלילי.

36. אשר על כן, לפי טיעוני ב"כ המערער, טעה בית המשפט קמא משלא נתן משקל ראוי לפגיעה בזכותו של המערער להליך הוגן שהינה זכות יסוד. נוכח מעמדה החוקתית של הזכות להליך הוגן, אין מנוס מהעברתה של כל ראיה, שהוגשה שלא כדין תחת שבטה של דוקטרינת הפסילה הפסיקתית כפי שגובשה בהלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד סא(1) 461 (להלן: "הלכת יששכרוב").

37. המערער עמד על יסודותיה של דוקטרינת הפסילה הפסיקתית כאשר לידו, שגה בית המשפט קמא עת קבע, כי חרף קיומם של פגמים שעוצמתם אינה מבוטלת, המשך קיומו של ההליך הפלילי לא תוביל לפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.

מלאכת השגת הראיות כנגד המערער נעשתה בניגוד לפקודת המשטרה ומכאן, מדובר בראיה שהושגה שלא כדין. הוסף לכך, מדובר באי חוקיות שאינה "רחוקה" מן הראיות שהושגו ומכאן לא ניתן להתבסס על ראיות אלו.

38. באשר למהימנות הראיות, טוען המערער, כי המדובר בראיות שנגבו - רובן ככולן - תחת מטריה של ניגוד-עניינים. החוקר מ' הוא זה שביצע את כל פעולות החקירה ומשכך, מדובר בפגם היורד לשורשו של ההליך ומכתיב כל ראיה וראיה. להבטחת זכותו של המערער להליך הוגן, דומה, כי יידרש בית המשפט לפסול את כל הראיות הפגומות ולכל הפחות, להעניק להן משקל מועט ואף אפסי.

39. ב"כ המערער לא פסח על ההליך בנוגע לדיון המקדמי, כפי שהתנהל בפני בית המשפט קמא. ההליך החל להתנהל בפני כב' השופטת לילי גופר, כך שכל הטענות המקדמיות נשמעו בפניה. למעלה משנה לאחר שהוגש כתב האישום, הוחלף המותב הרלוונטי, כך שהדיון עבר לכב' השופטת דלית שרון גרין. העברת הדיון למותב שלא שמע את הטענות המקדמיות ושלא נחשף לשלל הטענות כפי שהועלו אף מחוץ לפרוטוקול (ובכלל זה המלצת בית המשפט למאשימה לשקול חזרה מכתב האישום, כך לטענתו) פוגעת פגיעה אנושה באפקטיביות של הטענות המקדמיות.

40. לטענת המערער, התערבות בית המשפט שלערעור נדרשת לא בהקשר של הממצאים העובדתיים, כי אם ביחס למסקנות אליהן הגיע בית המשפט קמא על בסיס אותן ראיות וכן באופן יישום דוקטרינת ההגנה מן הצדק ודוקטרינת הפסילה הפסיקתית.

41. מחדלי חקירה וכשלים בניהול ההליך; המערער סקר את עדויותיהם של עדי המאשימה. תחילה, הוא התייחס לעדותו של המתלונן מר ש.נ., תוך הפנייה לעיקר דבריו וכן ליחסים בינו לבין השוטר מ' וההיכרות ביניהם. לאחר מכן, הפנה המערער לעדותה של ל.ל. כאשר לדבריו, עדותה רצופה אי-דיוקים וסתירות, הן בין הודעתה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט והן בין עדותה לבין עדותו של המתלונן ועדותו של השוטר מ'. בהמשך, הפנה המערער לעדותו של השוטר מ' כאשר לדידו, עדותו רצופה השמטות ואי-דיוקים ואי-אמירת אמת מוחלטת; כל זאת, על רקע אינטרס אישי שנעוץ ברצונו לסייע לחברו המתלונן. בהקשר לעד מ', הוסיף וטען המערער, כי השוטר מ' הגיע לתחנה באותו יום עם המתלונן, כאשר המערער היה כבר בתחנת המשטרה והמתין להגשת תלונה. כן, השוטר מ' ניהל את החקירה לבדו.

לו המותב ששמע את הראיות היה הוא עצמו המותב ששמע את הטענות באשר לטענת הגנה מן הצדק, התוצאה הייתה אחרת, כך על-פי טיעוני המערער.

42. בהמשך, הפנה המערער לעדותו של המערער בבית משפט קמא וגם לעדותו של עד ההגנה, אביו של המתלונן, מר מ.ל. לטענת המערער, אך ברור הוא לאורך ניהול ההליך כולו, כי השוטר פעל ביד אחת עם המתלונן כדי להעליל על המערער. לא בכדי, המערער לא נחקר ולא נשאל בקשר לחבלות אשר נגרמו לו, כך שהחקירה באשר לסוגיה זו, הייתה שטחית ורדודה.

על רקע כל המקובץ לעיל, שגה בית המשפט קמא משלא ייחס את החומרה הראויה והנכונה לאי-החוקיות שאפיינה את ההליך כולו ואף לא להשלכותיה של אי-חוקיות זו.

לחילופין, טענות ביחס לעונש

43. לשיטת המערער, העונש שהוטל לא עולה בקנה אחד עם עיקרון ההלימה.

44. טעה בית המשפט קמא עת קבע, כי מאחר והתביעה לא עתרה לעונש של מאסר בפועל, אין מקום לקבוע מתחם ענישה ביחס לרכיב זה. מכאן, היה מקום להסתפק בהטלת פיצוי ו/או קנס.

45. טעה בית המשפט קמא משביסס אחת מקביעותיו בנימוק, כי המערער לא הגיש תעודות רפואיות, המצביעות על הפגיעות הגופניות שנגרמו לו כתוצאה מתקיפת המתלונן, שכן, מסמכים אלה כן הוגשו לתיק בית המשפט ואף זכו להתייחסות נרחבת מצד התביעה במסגרת חקירתו הנגדית של המערער.

46. בקביעת מתחם העונש, בית המשפט קמא לא ציין מתחם עונש הולם ביחס לרכיב הענישה שעניינו מאסר על תנאי ועל כן, לא ברור על סמך מה ומדוע הורה בית המשפט קמא על השתת רכיב ענישה זה. הדברים אמורים ביתר שאת שעה שנקבע, כי מן הראוי היה לסטות מן המתחם (שלא נקבע) לקולא, זאת לאור עוצמת הפגם שנפל בהליך החקירה (ראה עמ' 117 לגזר הדין שורות 21-27).
47. נסיבות ביצוע העבירה הן חריגות וקיצוניות. המדובר בתא משפחתי שהתפרק עקב בגידה של בת הזוג, שאף לאחר הפרידה המשיכה לתעתע במערער ולטעת בליבו תקווה, כי, בבוא היום, הם יחזרו לתפקד כבני זוג וכל זאת שעה שהיא ממשיכה לקיים מערכת יחסים עם המתלונן במקביל. נסיבות אלו מצדיקות קביעת מתחם ענישה לקולא, לא כל שכן נוכח מחדלי החקירה החמורים בתיק שאף הוכרו על ידי בית המשפט כמצדיקים הקלה בעונש.
48. גם בהקשר של הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - טעה בית המשפט קמא עת לא ייחס לנסיבות אלו משקל ראוי. ענין לנו במערער נטול עבר רלבנטי, מלבד הרשעה אחת משנת 2014. על שולחנו סמוכה בת קטינה, כאשר המערער פועל, ללא לאות, לשקם את התא המשפחתי. מדובר בעבירה שבוצעה לפני למעלה משלוש שנים, המערער עצמו נחבל וכיום אין כל מגע בין הנצים. ועוד, המערער שילם מחיר כבד בעקבות האירוע מושא ההליך דכאן, החל מפירוק התא המשפחתי, עזיבת הדירה שהייתה לו ולמשפחתו וכלה בהשחרת שמו מול מכריו.
49. בענייננו, שלל הראיות במסגרת הליך זה נגבו אך ורק על ידי חוקר שפעל תחת ניגוד עניינים מובהק. מכאן, ברי, כי מדובר בפגמים היוורדים לשורש ההליך, מכתימים את מכלול הראיות ופוגעים במהימנות.
50. בהינתן האמור לעיל, לטענת המערער, יש להורות על ביטול פסק הדין מחמת הגנה מן הצדק ולכל הפחות, לפסול את כל הראיות הפגומות ולזכות את המערער מכל אשמה. לחילופי חילופין בלבד, מבוקש לבטל את רכיב המאסר על תנאי.
51. בטיעוניו בפניו, חזר ב"כ המערער המלומד על שלל נימוקיו, כפי שאלה פורטו בהרחבה במסגרת הודעת הערעור. ב"כ המערער שב והשליך את יהבו על מערכת היחסים אשר שררה בין הצדדים וביקש לשים דגש על ההשלכות של חילופי שופטים על זכויותיו של המערער כך, שכב' השופטת לילי גופר ששמעה תחילה את טענות הצדדים הציעה, לאחר דיון ארוך ולא פורמלי, לשקול אפשרות של ביטול כתב האישום. ב"כ המשיבה אף אישרה קיומה של תרשומת מעין זו. אלא שאז, הועבר התיק לכב' השופטת דלית שרון גרין מבלי כל הכרעה בטענה של הגנה מן הצדק ותוך קביעה, כי בית המשפט יזקק לאותה טענה כחלק מהדיון במסגרת הכרעת הדין, לאחר שמיעת ראיות.
- ועוד; חזר ב"כ המערער על חלק מטענותיו בהודעת הערעור והפנה לעתירת המשיבה לתיקון כתב האישום בשלב שלאחר שמיעת הוכחות, בשלב שלפני הטיעונים לעונש, זאת במגמה להוסיף עתירה להשתת מאסר בפועל. לדידי המערער, יש בכך משום עיוות נוסף המתווסף לשלל הליקויים שליוו הליך זה.

תשובת המשיבה לערעור

52. לדידי המשיבה, אין מחלוקת, כי קיימת בעייתיות מסוימת בהתנהלותו של השוטר מ' ועדיף היה, כי שוטר אחר ינהל את החקירה. אולם, לצד זאת, ועל אף שבית המשפט קמא היה ער לבעייתיות הקיימת, לאחר שנחשף לכל הראיות והעדויות הרלוונטיות, הוא ביסס את הכרעת הדין על קביעות מהימנות חד משמעיות; מבלי לפסוח על טענות המערער באשר לפגמים אליהם הפנה במסגרת טיעוניו. לצד ההתרשמות מהעדים, הכרעת הדין נתמכת בראיות אחרות/נוספות, ובכללן דו"ח עימות, מסרון ועוד.
53. לא זו אף זו; שני הצדדים נחקרו כחשודים, כאשר המתלונן נחקר כחשוד (מוצג נ/12) בתקיפה הגורמת חבלה. הגם שהשוטר מ' היה מעורב בחקירה, הרי שאין לו כל נגיעה להחלטה בדבר הגשת כתב אישום מאחר ומדובר ברשויות אכיפה נפרדות.
54. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור על הכרעת הדין שכן, זו מבוססת על ממצאי מהימנות. זאת ועוד, כאשר בוחנים את התיק באספקלריה של מעורבות השוטר מ' ושואלים מה היא מידת השפעתו (הפסולה) על התוצר הראייתי המוגמר שניצב בפני בית המשפט קמא ובוחנים את החומר הגולמי שנאסף על ידי השוטר מ' אל מול הראיות שהובאו בפני בית המשפט קמא, הרי שהמסקנה המתחייבת הינה, כי - ההשפעה של הפסלות שדבקה בשוטר הנ"ל על מערך הראיות הינה שולית, כמעט ואינה קיימת, עד כדי כך שבמקרה כגון זה, עדיף אילולא הועלתה הטענה בדבר "הגנה מן הצדק".
55. במקרה זה, לא טענה המשיבה למאסר בפועל והסתפקה בעתירה להטלת רכיב ענישה של מאסר על תנאי ובכך היא פעלה נכון. מכאן, אין מקום להתערב בעונש שהוטל על המערער ומשכך מוצדק לדחות את הערעור על כל רכיביו.

דין והכרעה

56. לא ניתן לפסוח על הטענה לפיה - השוטר מ' פעל תוך ניגוד עניינים מובהק. ניכר, כי טענה זו ליוותה את ההליך המשפטי לאורך כל חוליותיו, מרגע לידתו עד לעצם יום זה. כן, בית המשפט קמא, היה ער לאותה טענה ואף הזהיר את עצמו מפניה.
57. כאמור לעיל, בית המשפט קמא, קבע, כי אכן השוטר מ' פעל תוך ניגוד עניינים. כך גם המשיבה עצמה, ציינה, במסגרת טיעוניה, כי עדיף אילו השוטר מ' היה מדווח אודות ההיכרות הקיימת בינו לבין המתלונן ואף נמנע מביצוע פעולות חקירה במסגרת הליך מעין זה. יחד עם זאת, לצד הפגם האמור ועוצמתו, הגיע בית המשפט קמא לכלל מסקנה שקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגם, אין בו משום פגיעה חריפה בתחושות הצדק וההגינות; זאת בהסתמך על מספר אדנים.

טענת הגנה מן הצדק - המסגרת הנורמטיבית

58. סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החוק**") מעגן רשימה של טענות מקדמיות אשר עשויות לעמוד לרשותו של נאשם בפתח הדיון במשפטו. הסעיף הרלבנטי לענייננו הוא סעיף 149(10) לחוק, וזו לשונו:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

(1)

...

**(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים
בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."**

59. מקורה של הדוקטרינה "הגנה מן הצדק" הינו פרי הפסיקה, ותחילתה ב - ע"פ 2910/94 **ארנסט יפת נגד מדינת ישראל**, פד"י נ' 1, 221 (להלן: "**הלכת יפת**"). שם נקבע, כי ניתן יהא לבטל את כתב אישום או לעכב הליך פלילי שהגשתו או בירורו עומדים בסתירה מהותית לעקרונות הצדק וההגינות המשפטית. עוד נקבע שם, כי המבחן להחלת דוקטרינה זו, הוא המבחן של "ההתנהגות הבלתי נסבלת של הרשות, היינו התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם".

60. גדרה של הלכת יפת הורחבו באופן משמעותי בפסיקה מאוחרת יותר במסגרת **הלכת בורוביץ**. שם, בית המשפט העליון קבע, כי יש להרחיב את היקפה של הטענה גם למקרים בהם פעלו הרשויות מתוך רשלנות.

"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיוחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנות, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל עיקר אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. אך נראה כי מצב דברים זה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר."

עמוד 12

61. בהלכת בורוביץ, בית המשפט העליון קבע שלושה שלבים לבחינתה של טענת "ההגנה מן הצדק"; בשלב הראשון, על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שנתקבלו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני, על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות. בשלב זה, נדרש בית המשפט לאזן בין האינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי, תוך שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושות הצדק וההגיונות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מביטולו של כתב האישום, כמו למשל מתן משקל לטובת הנאשם בקביעת עונשו, אם יורשע (בש"פ 1498/07 יוחאי הרשברג נגד מדינת ישראל).

ולענייננו;

62. בבחינת המקרה עסקינן, אכן, בצדק קבע בית המשפט קמא, כי נפלו פגמים בהליכים וכי עוצמתם אינה מבטלת. בית המשפט קמא עמד על אותם פגמים ובכך המערער צלח את השלב הראשון. יחסי הידידות הקיימים בין השוטר מ' לבין המתלונן פוגמים במראית פני הצדק; הוכח קיומו של יחס כזה ובנסיבות אלו, עדיף היה אילו החוקר מ' נמנע מביצוע פעולות חקירה במסגרת הליך זה. בהקשר זה, אין להתעלם גם מהתשובה אשר התקבלה מקצין תלונות הציבור אשר נדרש לתלונה וקבע, כי החוקר אכן פעל במצב של ניגוד עניינים ואף הומלץ על נקיטת הליך משמעותי נגדו.

אולם, בבחינת השלב השני, ניכר, כי לא הצליח המערער לעבור משוכה זו. כאמור, בשלב זה, על בית המשפט לבחון שמא יש בקיום ההליך הפלילי חרף הפגמים משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות ולצורך כך, על בית המשפט לבחון את נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו ובתוך כך ליתן את הדעת לחומרת העבירה, עוצמת הראיות, נסיבות אישיות של המערער ושל קורבן העבירה, מידת הפגיעה ביכולתו של המערער להתגונן, חומרת הפגיעה בזכויותיו של המערער, מידת האשם הרובץ על הרשות ועוד.

63. בית המשפט קמא, בחן את הפרמטרים המוזכרים לעיל ולא מצאתי, כי נפלה טעות כלשהי בקביעתו ו/או במסקנתו בנוגע לסוגיה זו ומכאן שאין כל מקום להתערב בקביעותיו אלו. אין מאן דפליג, כי עסקינן בעבירה שאינה קלה שעניינה תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הדברים אמורים במיוחד על רקע הנסיבות בהן בוצעה העבירה אשר, מקורן במערכת היחסים העכורה בין הניצים, אשר אך מגביר את המסוכנות הגלומה במעשה עבירה מעין זה.

64. על אף הפגם שנפל בניהול החקירה, בית המשפט קמא התרשם מהעדויות אשר הונחו על שולחנו, וזאת לאחר שאלה נבחנו היטב על ידו ולאחר שעברו את כור ההיתוך של החקירה הנגדית. בשים לב להתרשמותו הישירה ממידת אמינותם ומהימנותם של העדים השונים, בית המשפט קמא החליט לאמץ את הגרסה של עדי התביעה תוך שהוא דוחה את גרסתם של המערער ואביו; גרסה שלא זכתה לאימונו של בית המשפט קמא. הטענה בדבר קיומו של מניע עכור המזין את הליך החקירה החל

מרגע לידתו ועד לסופו, מתקפה ודועכת אל נוכח העובדה, כי, עת הרשיע את המערער, בית המשפט קמא סמך את ידיו, בין היתר, על ראיות הנוגעות לשלב שקדם לפעולות החקירה הראשונות שבוצעו על ידי השוטר מ'. ויודגש, ראיות אלו היו עצמאיות שאין להן כל נגיעה לפועלו של השוטר מ', אשר על-פי הנטען פעל תוך ניגוד עניינים. כך למשל, תיעוד שיחותיו של המתלונן למוקד 100, עדות השוטר-הסייר מג'יד עראידה, שרשם דו"ח פעולה נשוא ת/13, זאת לאחר שהגיע לדירת המתלוננת ופגש את המתלונן בהיותו חבול ומדמם, התיעוד הרפואי ביחס למתלונן התואם את הנטען בכתב האישום ואשר לגביו לא הייתה מחלוקת כלל, ההודעות הכתובות ששלח המערער למתלוננת (ת/6-ת/12 ותרגום חלק מההודעות, כפי המשתקף מ - ת/14) אשר מחזקות את גרסתה, כאשר מנגד, לא הוגשו הודעות מטעם המערער על אף הטענה, כי קיימות כאלו.

לא זו אף זו; מדו"ח הפעולה נשוא ת/13 עולה, כי המתלונן מסר גרסה ראשונית בהירה וממוקדת ביחס למעשה התקיפה של המערער, אשר היכה את המתלונן באגרופיו וגרם לו לחבלות של ממש. הנה כי כן, הגרסה הראשונית של המתלונן, ביחס לאירוע העומד בבסיס ההליכים דכאן, אינה קשורה כלל ועיקר לפועלו של השוטר מ'.

למען הבהירות, יודגש גם, כי - מעדותו של השוטר מ' בפני בית המשפט קמא, עולה, כי הוא חקר את המתלונן תחת אזהרה (מוצג נ/12) וכך גם את המערער. השוטר העיד, כי הוא הוזעק לתחנת המשטרה מאחר ושימש, אותו זמן ככונן (עמ' 53 לפרוטוקול, שורה 10), הוא בחר לחקור את המתלונן תחת אזהרה מאחר והבין מהמערער שהמתלונן תקף אותו (עמ' 54, שורות 24-26) וההחלטה את מי לחקור תחילה, הייתה תולדה של כלל הנסיבות וכך הוא הסביר זאת: **"ראיתי שש.נ. הזמין משטרה, ניידות הגיעו למקום, החשוד לא היה במקום, אפשר להבין מי המתלונן ראשון"** (עמ' 55, שורות 17-18). יוצא כי, השוטר הפעיל שיקול דעת עצמאי, בשים לב לכלל הנסיבות שאפפו את מהלך האירוע, ללא כל תלות בזוהתו של מי מהצדדים.

65. ועוד; לא הוכח, כי נפגעה יכולתו של המערער להתגונן. בחנתי את שלל הראיות הקיימות בתיק בית המשפט קמא ועמדתי על עדויות הצדדים אשר נשמעו ועל פעולות החקירה שנעשו ודומה, כי בצדק ציין בית המשפט קמא, כי החוקר פעל כפי המצופה מחוקר סביר, בנסיבות העניין, לפעול. למותר לציין גם, כי שני הצדדים, הן המערער והן המתלונן, נחקרו תחת אזהרה, החבלות של שניהם צולמו, הודע למערער בדבר זכות ההיוועצות עם עו"ד והוזמן סיגור מטעם הסניגוריה הציבורית לצורך התייעצות טרם חקירה, נערך עימות בין שני הצדדים ונעשו עוד פעולות. לא הוטחה בחוקר בשום שלב הטענה לפיה, כביכול, הוא לא רשם את כל דבריו של המערער או כי רשם דברים אחרים מפיו, לא נטען כי הפעיל עליו לחץ ו/או כי התייחס אליו בצורה לא ראויה.

66. אמנם, לא ניתן להתעלם מהפגם הרובץ לפתחה של הרשות החוקרת. חובה הייתה על השוטר מ' לדווח לממונים עליו אודות הקשר הקיים בינו לבין המתלונן ואף להימנע מטיפול בהליך החקירה. יחד עם זאת, הוכח, כי השוטר לא פעל מתוך זדון. עת נשאל מדוע לא ציין בפני הקצין (בפניו הובא תיק החקירה) אודות ההיכרות הקיימת בינו לבין המתלונן, ענה השוטר בזו הלשון: **"שלא יהיה לו שיקולי**

חקירה של שחרור או מעצר של מי מהם ויהיה לי יד בדבר הזה" (עמ' 56, שורה 15) ובהמשך, "כדי שלא יהיה איזה שהוא משהו, הליך פסול בזה שאני אניד לו זה ש.נ. הוא חבר שלי, חבר? זה שאני מטייל איתו והוא יגיד לי טוב אני משחרר ואת זה אני עוצר, אז לא אמרתי כדי למנוע את זה" (עמ' 56, שורות 18-19).

למען הבהירות נדגיש, כי השוטר שביצע את פעולות החקירה אינו משמש גם כגורם המוסמך לקבל החלטה בנוגע להגשת כתב האישום. כן, לא הוכח ואף לא נטען, כי קיימת קונספירציה בין השוטר מ' או מי מטעמו לבין מי מטעם היחידה התובעת. ניכר, כי הן ההחלטה באשר להגשת כתב אישום והן ניהול ההליך המשפטי עצמו, באו תוך הפעלת שיקולים בריאים ונכונים שלא נפל בהם רבב.

על פניו ניכר, כי החקירה בוצעה תוך הפעלת שיקולים מקצועיים. לא נטען ולא הוכח, כי השוטר איים על המערער או כי פעל באופן מכוון ו/או זדוני תוך רמיסה ו/או פגיעה ממשית ועמוקה בזכויותיו המהותיות של המערער. אף הטענות אותן העלה ב"כ המערער לפיהן, כביכול, השוטר פנה למערער בלשון מאיימת באומרו לו "אני כבר אטפל בך טוב", לא הוזכרו על ידי המערער עצמו והוא לא העיד ביחס אליהן.

67. על רקע האמור לעיל, צדק בית המשפט קמא בקבעו, כי המערער לא צלח את השלב השני לאחר שלא הצליח להוכיח, כי קיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגם, יש בו משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בכך, דינה של הטענה בדבר "הגנה מן הצדק" להידחות.

הטענה בדבר פסילה פסיקתית

68. בפי המערער טענה נוספת לפיה, מן הראוי היה לפסול את קבילותן של כלל הראיות מאחר ונגבו בניגוד עניינים מובהק וזאת מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית. לא זו אף זו, ככל שלא נפסלה קבילותן של ראיות אלו, מן הראוי היה ליתן להן משקל קטן ואף אפסי שכן, נוכח הנסיבות שעמדו בבסיס גבייתן, ברי, כי - מהימנותן, אמינותן והמסקנות העולות מהן מוטלות כולן בספק ועל כן אין בהן די לצורך הרשעה בפלילים.

לגישת המערער, טעה בית המשפט קמא משלא נתן משקל ראוי לפגיעה בזכותו של המערער להליך הוגן; במיוחד שעה שמדובר בזכות יסוד. נוכח מעמדה החוקתית של הזכות להליך הוגן, אין מנוס מהעברתה של כל ראיה שהושגה שלא כדין תחת שבטה של דוקטרינת הפסילה הפסיקתית כפי שגובשה בהלכת יששכרוב.

69. בהלכת יששכרוב, פסקה 63 שם, נקבע כך:

"הנחת המוצא בשאלת קבילותן של ראיות היא זו הנוהגת עימנו מאז

עמוד 15

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ומתמיד, ולפיה ראייה שהיא רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, לבית-המשפט מסור שיקול-דעת לפסול קבילותה של ראייה בפלילים, אם הוא נוכח לדעת כי הראייה הושגה שלא כדין וכי קבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן החורגת מגדרה של פסקת ההגבלה.

הנה כי כן, בהתאם לדוקטרינה הפסיקתית, פסילת קבילותה של ראייה בפלילים בשל דרך השגתה, תלויה בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: האחד- כי הראייה הושגה שלא כדין; והשני- כי קבלת הראייה במשפט תפגע משמעותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לתנאי פסקת ההגבלה.

ובהמשך, בפסקה 67, שם:

"בהתאם לכך, קובעת דוקטרינת הפסילה הפסיקתית כי ראייה שהושגה שלא כדין תיפסל, אם קבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכות להליך הוגן שלא על-פי גדרה של פסקת ההגבלה. לשון אחר; לשם פסילתה של ראייה שהושגה שלא כדין נדרש כי קבלתה במשפט תפגע בהגינות ההליכים כלפי הנאשם - פגיעה שהיא משמעותית, לתכלית שאינה ראויה ובמידה שעולה על הנדרש. בנסיבות אלה, קבלת הראייה במשפט תעלה כדי פגיעה שלא כדין בזכות החוקתית לכבוד ולחירות. כדי למנוע פגיעה זו, על בית-המשפט לפסול את קבילותה של הראייה."

70. בהלכת יששכרוב נקבע, כי לנאשם בהליך פלילי יש זכות להליך הוגן. זכות זו איננה מוחלטת ויש לאזן בינה לבין ערכים אחרים ובכלל לאזן בין מכלול השיקולים, הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים להליך הפלילי. האיזון בין הערכים השונים, יעשה על פי שיקול דעתו של בית המשפט ובכל מקרה לגופו.

באותו פסק דין נמנו שלוש קבוצות עיקריות של שיקולים רלוונטיים לאותה שאלה כאשר לא מדובר ברשימה נוקשה וממצה. **הקבוצה הראשונה** מונה בתוכה שאלות אלו: ראשית, אופיה וחומרתה של אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראייה (הדעת נותנת כי אין דינה של הפרה טכנית, זניחה או קלת ערך של כללי החקירה, כהרי הפרה חמורה של כללים אלה תוך פגיעה משמעותית בזכות יסוד מרכזית של הנחקר); שנית, האם רשויות אכיפת החוק עשו שימוש באמצעי חקירה בלתי כשרים במכוון ובזדון או שמא בתום לב; שלישית, לבחון אם במקרה הספציפי מתקיימות "נסיבות מקלות" שבכוחן להפחית מחומרתה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראייה; רביעית, האם בקלות אפשר היה להשיג את הראייה באופן חוקי; ולבסוף, האם הראייה הייתה מתגלית או מושגת גם לולא השימוש באמצעי החקירה הבלתי כשרים; **קבוצת השיקולים השנייה** הרלוונטית להפעלת שיקול הדעת השיפוטי נוגעת למידת ההשפעה של אי החוקיות שבאמצעי החקירה על הראייה שהושגה; **וקבוצת השיקולים**

השלישית עניינה בהשפעה שתהא לפסילת הראיה על מלאכת עשית הצדק במובנה הרחב (כאשר הפרמטרים העיקריים בעניין זה הינם חשיבות הראיה להוכחת האשמה, מהות העבירה המיוחסת לנאשם ומידת חומרתה). (ראה פס"ד יששכרוב מפסקה 69 עד 74).

71. ניכר, כי בית המשפט קמא לא התייחס לטענה זו, וזאת על אף, כי הטענה הועלתה בסיכומי טענות המערער. יחד עם זאת, בבואי לבחון טענה זו, דרך המשקפיים של דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, ניכר, כי, קיימת חפיפה (במידה רבה, אם כי לא מלאה) בין השיקולים העומדים בבסיס טענת "הגנה מן הצדק" (אשר נבחנה ונבדקה על-ידי בית המשפט קמא), לבין המבחנים העומדים בבסיס דוקטרינת הפסילה הפסיקתית.

יציקת התמהיל של המסד העובדתי הספציפי (אודות הנסיבות שאפפו את הליך החקירה הספציפי) אל תוך תבנית הפסיקה וההלכה, כפי שהיא קיימת באשר לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית, מלמדנו, כי - אין חולק, שהראיות העומדות במבחן הפסילה הושגו אגב הפרת חובתו של החוקר שלא לפעול תוך ניגוד-עניינים. משמע - השגתן הייתה שלא כדין. יחד עם זאת, הוכח, כי החוקר לא פעל מתוך זדון או כוונה. עוד הוכח, כי הראיה הושגה שלא בכפייה ו/או תוך הפעלת כוח וזו נמסרה באופן חופשי ומרצון, תוך עמידה על זכויותיו של הנחקר במלואן. יתר על כן, ענין לנו בחקירה בנוגע לעבירת תקיפה שאינה קלת-ערך ואשר, בנסיבותיה, אין להקל ראש בחומרתה.

דומה, כי בנידון דידן, חשיבות רבה קיימת למענה שיינתן לשאלה - איך השפיעה אי-החוקיות שדבקה בפעולות החקירה שנעשו על-ידי השוטר "הנגוע" על הראיה שהושגה? עניינו הרואות, המערער מסר את גרסתו ועמד עליה, לאורך כל המתווה בו פסע במסגרת הליך זה, הן בחקירתו לראשונה בפני החוקר, והן בעימות אשר נערך ובהמשך הדברים אף בפני בית המשפט קמא. מסקנה דומה, עולה אף ביחס להודעת המתלונן אשר החלה לקרום עור וגידים, אף טרם נכנס השוטר מ' לתמונה. מכאן, נבצר מבינתי - מה השפעה הייתה לאי-החוקיות על הראיות שהושגו. בבחינת מעלה מן הצורך, יודגש שוב, כי, בחינת הראיות שקדמו לשלב בו החל השוטר מ' לחקור את המעורבים בפרשיה, מושא הליך זה, ובחינתן של שאר הראיות ובכלל זה, גרסת המערער, כפי שהובאה בפני בית המשפט קמא, מביאה אותי לכלל מסקנה, כי השפעת אי החוקיות והפסול שדבק בהליך החקירה על הראיות שהושגו, הינה כה שולית ומזערית. עניינו הרואות, הפגיעה בזכות להליך הוגן, אינה כה מהותית ו/או ממשית.

לאור המקובץ, דין הטענה להידחות.

הערעור ביחס לממצאי עובדה והכרעת הדין

73. המערער מלין גם על הכרעת הדין ועל ממצאי המהימנות, כפי שאלה נקבעו על ידי בית המשפט קמא. למקרא נימוקי הכרעת דינו של בית המשפט קמא, עולה, כי, זו מבוססת על ממצאי עובדה והתרשמות

ממידת מהימנותם של העדים אשר העידו בפניו ומהמסמכים אשר הוצגו. בית המשפט קמא שמע את העדים והתרשם ממידת אמינותה של גרסת עדי התביעה, לה מצא בית המשפט קמא תימוכין בראיות ובמוצגים אשר הוגשו; ואשר יחדיו ניווטו לקראת מסקנה מרשיעה וזאת, על אף קיומו של הפגם עליו עמדתי לעיל, כפי הנטען על-ידי ב"כ המערער.

74. כלל נקוט הוא, כי במקרים כגון דא, עת מדובר בהכרעת דין המבוססת על קביעות באשר למהימנות העדים, נטייתו של בית המשפט שלערעור להתערב הינה מצומצמת וזו שמורה למקרים נדירים וחריגים בהם מוצאת ערכאת הערעור, כי המסכת העובדתית אשר נקבעה על ידי הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת ואינה מתיישבת עם חומר הראיות (ראה לדוגמה; ע"פ 6020/07 **גואטה נ' מדינת ישראל**, פסקה 25 לפסק דינה של השופטת ארבל (30.11.09); ע"פ 3914/05 **אלחרר נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 שם (10.11.08); ע"פ 111/99 **שוורץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(3) 769, 780)).

75. דומה, כי בית המשפט קמא בחן את מגוון הראיות שהובאו אל פתחו בקפידה, תוך התייחסות לטענות שהועלו על-ידי הצדדים. בפניו, המערער לא הצביע על טעם מיוחד המצדיק את התערבותו. מכל מקום, המערער העלה את אותן טענות בפני בית המשפט קמא שהיה ער למסכת העובדתית אשר נפרסה בפניו ולאחר ניתוח מקיף של שלל הטענות והראיות, בצדק, הגיע לתוצאה המרשיעה.

76. למעלה מן הנדרש, אבחן להלן חלק מהסתירות שנתגלו בדבריו של המערער. טול דוגמה, בתשובתו לאישום טען, כי המתלונן הכה אותו באגרופיו והפילו לכיוון המדרגות. לעומת זאת, בחקירתו הראשית, לא ציין כלל שהמתלונן הפילו לכיוון המדרגות ובהמשך, במהלך חקירתו הנגדית, לא ידע לומר אם נפל למדרגות, אם לאו. באחת ההזדמנויות אמר "**לא זכור לי**" (עמ' 74, שורה 2), בהמשך אמר "**תסמוך עלי אני זוכר טוב מאוד**" (עמ' 74, שורה 6) ובהמשך השיב, "**לא זוכר, לא נראה לי שנפלתי...**" (עמ' 74, שורה 8) ובהמשך השיב: "**לא זוכר, קיבלתי מכות אבל אני לא זוכר אם עפתי למדרגות**" (שם, שורה 17).

ביחס לחבלות אשר נגרמו למערער, לא הוגש תיעוד רפואי בעניינו. המערער נבדק בבית חולים בליל האירוע, כשהוא מלווה בשוטרים וזאת טרם הגיע לבית המעצר, כך העיד המערער עצמו. למרות זאת, תיעוד רפואי רלוונטי לא הוגש לתיק בית המשפט. המערער מצא לנכון להפנות לעדויות ולראיות שיש בכוחן כדי לחזק את הטענה באשר לפגיעה שנגרמה לו. אך שוב, כאמור לעיל, לא צורף תיעוד רפואי התומך בטענה זו.

כך גם ביחס להודעות הכתובות אשר לטענת המערער שלחה אליו המתלוננת. ביחס להודעות אלו, טען המערער, כי הוא יציג באמצעות עורך הדין שלו (עמ' 79, שורה 15), אלא שגם כאן, הודעות אלו לא מצאו את דרכן אל תיק בית המשפט, זאת על אף חשיבותן באשר לאימות טענת המערער ועל אף הקלות באשר לאפשרות השגתן. תשובה לכך לא ניתנה על ידי המערער.

לא זו אף זו, המשיבה הוכיחה את קיומן של החבלות שנגרמו למתלונן, כאשר המערער לא ידע להסביר איך אלה נגרמו. הוא אף טען בהזדמנות אחת שהמתלונן הוא זה שגרם את החבלות לעצמו. (עמ' 79, שורה 22).

הוסף לכך, בפני בית המשפט קמא, העלה המערער גרסה כבושה שלא נטענה קודם לכן. לטענת המערער, השוטר רשם למתלונן הודעה בזו הלשון: "אני אזיין אותו אל תדאג". טענה זו נטענה לראשונה במהלך עדותו של המערער בפני בית המשפט קמא. כאשר נשאל מדוע לא הטיח טענה זו בפני השוטר בשלב מוקדם יותר, לא ידע לספק תשובה המניחה את הדעת (עמ' 79, שורות 4-14).

בית המשפט קמא היה ער לכל הטענות, הסתירות, אי הדיוקים, התהיות והכשלים ואף ניתח כל ממצא וממצא מבלי שפסח על טענותיו של המערער שזכו להתייחסות ראויה.

77. כך גם בהקשר של עדויות עדי התביעה. לאחר בחינה מדוקדקת ביחס לגרסתם של עדי התביעה, המוצגים אשר הוגשו, לצד עיון בפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא, לא הצלחתי לרדת לסוף דעתו של המערער עת גרס, כי קיימות סתירות מהותיות היורדות לשורשו של העניין.

טענותיו של המערער, בהקשר זה, הועלו גם בפני בית המשפט קמא שמצא, בסופו של יום, לדחות. חלק מהראיות, דוגמת התיעוד הרפואי של המתלונן (ת/3 ו- ת/4) ו/או המסרונים ששלח המערער למתלוננת ועוד; כל אלה - שימשו כנקודות אחיזה אשר לימדו את בית המשפט קמא על המתווה הנכון שיש לפסוע בו, במיוחד שעה שמדובר בראיות חיצוניות ועצמאיות (המנותקות מהפגם אליו טען המערער לאורך כל הדרך).

ממכלול הדברים ולאחר עיון בהכרעת דינו של בית המשפט קמא, לא מצאתי כל בסיס להתערבות בממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו. לא נראה, כי זהו אחד מהמקרים בהם נפלה טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה של הערכאה הדיונית. חשוב להדגיש כי **"השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת המערער מעבר לכל ספק"** (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 233 (2002)). יפים לעניין זה דברי השופט ש"ז חשין:

"...מטיבו של המין האנושי שאין בן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי... לא יפלא, איפוא, שסתירות ואי-דיוקי-לשון שכיחים הם לא רק בדברי עדים שונים, אלה בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא-כוח הצד האחד או הצד האחר משתדלים לשים בפיו"

(ע"פ 100/55 מאיר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ט 1218,

(1224)

נראה, כי במקרה הנדון לא התגלו סתירות מהותיות אשר יש בהן לשמוט את הקרקע מתחת לממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו. ממכלול העדויות, נראה, כי ניתן לקבוע ממצאים מרשימים ברורים ביחס למערער. דברים אלו מקבלים משנה תוקף לאור האדנים הנוספים עליהם מבוססת הרשעתו של המערער, הכל כפי אשר פורט בהרחבה במסגרת הכרעת הדין.

78. לא נעלמה מעיני טרונייתו של המערער באשר להחלפת המותב אשר ישב בדין בעניינו, כך שתחילה הדין התנהל בפני כב' השופטת לילי יונג גפר - בפניה הועלו באריכות, טענות מקדמיות, במסגרת דיון לא פורמלי, אשר בעקבותיו, כפי הנטען על-ידי המערער, אף הומלץ למשיבה לשקול את המשך צעדיה ובכלל זה, חזרה מכתב האישום, אלא שבהמשך, הדין בתיק זה הובא בפני השופטת ד. שרון גרין וברי, כי העברת התיק בפני מותב שלא שמע את הטענות המקדמיות באופן בלתי אמצעי ושאינו חשוף למהות הדברים (אשר, כפי הנטען, בחלקן התנהלו מחוץ לפרוטוקול), פוגעת בהגנתו של המערער.

דומה, כי לא ייושע המערער מטיעון זה. אך ברור הוא, שאותו מותב ששמע תחילה את טיעוני הצדדים (כב' השופטת לילי גופר), טרם העברת התיק למותב אחר, מצא לנכון לקבוע את המשך הדיונים בתיק להוכחות ולשמיעת עדויות הצדדים תוך קביעה, כי הטענה המקדמית בנושא הגנה מן הצדק תוכרע במסגרת הכרעת הדין ולאחר שמיעת כלל הראיות בתיק כולו (ראה פרוטוקול דיון מיום 22.12.15); שם צוין מפיו של ב"כ המערער: **"בהמלצת בית המשפט, אני מסכים שהטענה המקדמית בנושא הגנה מן הצדק תוכרע במסגרת הכרעת הדין..."** (שם, עמ' 4 שורות 23 - 25).

הערער ביחס לעונש

79. בפיו של המערער טענות גם ביחס לחומרת העונש אשר הוטל עליו. גם בהקשר זה, הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור תתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית רק במקרים חריגים בהם קיימת סטייה ברורה ממדיניות הענישה הראויה (ראו למשל ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (3.7.2006); ע"פ 1242/97 **גרינברג נ' מדינת ישראל** (3.2.1998); ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (29.1.2009)). דומני, כי בענייננו, אין כל הצדקה להתערב בגזר הדין כפי שניתן על-ידי בית המשפט קמא.

80. בית המשפט קמא בחן את כל טענות הצדדים, הפך כל אבן, אמנם לא קבע מתחם עונש הולם ביחס לרכיב המאסר (בשל עמדת המשיבה שלא עתרה למאסר בפועל), אך קבע את מתחם העונש ההולם ביחס לקנס ולפיצוי וכן את הענש הראוי למערער, בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. העונש אשר הוטל בסופו של יום, אינו מחמיר יתר על המידה עם המערער. נהפוך הוא, בית המשפט קמא הקל במידת מה עם המערער, בהתחשב במגוון הטענות והנסיבות האופפות את ההליך הפלילי

עמוד 20

כאן.

81. על חומרתה של העבירה בה הורשע המערער, עמדו מגוון בתי המשפט לא אחת, תוך הדגשת הצורך במלחמה באלימות אשר פשטה בחברתנו והפכה לנפוצה: **"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד"** (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.2009)).

82. בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה במקרים כאלה, ניכר כי בית המשפט קמא, לא סטה ממדיניות זו. לדוגמה; במסגרת רע"פ 3555/16 **אילן יחיה סברי נ' מדינת ישראל** (04.05.16); המבקשים שם הורשעו בבית משפט השלום בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והמבקש 1 הורשע בעבירה נוספת של חבלה כשהעברין מזוין. השניים תקפו את המתלונן על רקע חשדם, כי הוא גנב להם בקבוק ויסקי מהמכולת. על מבקש 1 הוטלו 4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועל המבקש 2 הוטלו 2 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; זאת לצד עונשים נלווים. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות הערעור. בית משפט השלום, בשים לב לעבירות בהן הורשע המבקש 1 וחלקו הנוסף שהתבטא בהכאת המתלונן באמצעות מקל, קבע מתחם עונש כנע בין 4 - 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. באשר למבקש 2, מתחם עונש נקבע כנע בין מאסר אשר יכול שיהיה כולו על תנאי לבין 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נוספים.

בהקשר זה ראה גם רע"פ 6756/14 **יצחק בן חמו נגד מדינת ישראל** (15.01.15).

83. המערער הוסיף וטען כי, שעה שהמשיבה לא עתרה להשתת עונש בדמות של מאסר בפועל, הרי - כי אז, בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם, בית המשפט קמא אינו צריך לקבוע גבולות ביחס לעונש המאסר (שכלל לא נתבקש), ומכאן, לא היה מקום להשתת עונש של מאסר מותנה. טענה זו אינה נהירה לי, אינה מקובלת עליו ודינה להידחות. בהקשר זה, אציין, כי המשיבה, במסגרת טיעוניה לעונש, עמדה על הדרישה באשר להשתת עונש הצופה פני עתיד בדמות של מאסר על תנאי, זאת לצד הטלת פיצוי וקנס.

שעה המשיבה עתרה במסגרת טיעוניה לעונש, להטלת עונש צופה פני עתיד, אין לומר, כי נגרם למערער עיוות דין בשל כך. מסקנה זה מקבלת משנה תוקף, נוכח הענש הראוי, המאוזן והמידתי, כפי שהוטל על המערער בסופו של הליך.

84. הנה כי כן, ניכר, כי ענין לנו בעונש סביר ומידתי ההולם הן את נסיבות ביצוע העבירה והן את נסיבות העושה.

85. לאור המקובץ לעיל, לו דעתי תישמע, הייתי ממליץ לחברותי לדחות את הערעור על כל רכיביו.

סאב דבור, שופט

סגנית הנשיא, השופטת אסתר הלמן - אב"ד:

מסכימה.

אסתר הלמן, שופטת, סגנית נשיא

יפעת שטרית:

מסכימה.

יפעת שטרית, שופטת

הוחלט אפוא, פה אחד כאמור בחוות דעתו של כב' השופט סאב דבור.

ניתן והודע היום כ"א אדר תשע"ח, 08/03/2018 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט

יפעת שטרית, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

